POEZII DE ZORICA LATCU
- MAICA TEODOSIA -

PENTRU NEAM

Rugaciunea mea intreaga, tamaiere-n ceas de seara
Si jertfirea bucuriei si a durerilor mereu,
Sa se inalte catre Tine, ca un fum de smirna rara
Pentru Neamul meu Stapana, numai pentru Neamul meu.

Cand locasurile sfinte parasite stau ruine
Coplesite de molozuri, de paianjeni, sul greu
Tu salas sa-ti faci in suflet, sa-l zidesti adanc in mine
Pentru Neamul meu Curata, numai pentru Neamul meu.

Cand facliile sunt stinse si cand noaptea ne cuprinde
Cand ne departam de soare, cand uitam de Dumnezeu
Tu cu harul Tau in mine, candela curat aprinde
Ca sa arda Prea Curata numai pentru Neamul meu.

Cand copiii plang pe drumuri fara nici-o mangaiere
Si cand viforul de ura vetrele le-a pustiit
Da-mi Tu inima de Mama ce se abate in tacere
Pentru Neamul meu, pe care Tu din veacuri l-ai iubit.

Cand mormintele se-nsira tot mai des in cimitir
Si cand nu-i cine s-aprinda candela la capataiu
Doamna scrie Tu in mine viu pomelnic sir de sir
Pentru mortii mei sa fie ruga ceasului inataiu.

Doamna, Tu Imparateasa, Maica vesnicei iubiri
Rugaciunea intrupata, vie catre Dumnezeu,
Fa din viata mea sarmana fum de tainice jertfiri
Pentru Neamul meu, Stapana, numai pentru Neamul meu.

20 decembrie 1952

O FIGURA LUMINOASA
(MAICUTEI VERONICA)

Norodul tot cu dragoste-o-nconjoara,
Si multe frunti carunte se inclina,
Cand trece, usurel de parca sboara,
Maicuta mica, plina de lumina.

Batranii stiu, ca ea cu rugi vegheaza
Mereu, pe ale Neamului morminte.
Copiii stiu ca ea le lumineaza
Cararea catre Cerurile Sfinte.

Strainii stiu, ca ea ii gazduieste,
Cu dragoste deschisa si voioasa
Si pacatosii stiu, ca mijloceste
Cu lacrimi, pentru lumea pacatoasa.

Si stiu bolnavii fara lecuire,
Ologii, schiopii, ciungii, stiu prea bine,
Ca Maica de la Sfanta Manastire
Ii vindeca prin rugile ei line.

Orfanii stiu, ca ea le este Mama,
Nemangaiatii stiu, ca mana mica
Fara macar sa bage ei de seama,
Dureri, oricat de aprige ridica.

De aceea, tot norodul o-nconjoara,
Si multe frunti carunte se inclina
Cand trece usurel, de parca zboara
Maicuta mica, plina de lumina!

LA 15 ANI
- PRIMA VEDENIE A MAICUTEI -

Aici in manoasa campie
Sfintita din veac de strabuni
O cruce a stat marturie
A neintelesei minuni.

Iesisera doua fecioare
In camp la cules de papusoi
S-atunci in lumina orbitoare
Iisus a venit catre noi.

Cu LICA vorbeste pe cale
Si-o cheama cu glas duios
Fecioara paseste agale
Alaturi de Domnul Hristos.

Asculta uimita Cuvantul
Si vede pe Cel nevazut
Cuprinde de vraja si vantul
Si apele-n vai au tacut.

Din clipa cea sfanta si mare
Pe locul cel blagoslovit
Pornitu-s-a Sfanta Lucrare!

SUFERINTA

Mama noastra prea iubita
Pentru ce sunteti mahnita
Maica Sfanta doar v-a spus
Tot ce-i hotarat de Sus.

Vine vremea mult dorita
Pentru vremea sorocita
Suntem turma mititica
Dar de nimeni nu ni-i frica.

Dar din inimile noastre
In jurul Sfintiei Voastre
Facem zid nebiruit
Si cu totul neclintit

Mama noastra preaiubita,
Nu mai fiti de fel mahnita
Ca acum s-a apropiat
Timpul binecuvantat.

Cand toti cei ce se jertfesc
Pentru Mirele Ceresc
Vor imparati cu El
Cu prea Blandul Mielusel!

Pentru ce sa va mahniti
Ori cu mila va ganditi,
Ca toti ce vor sovai
Pe veci se vor osandi?

Nu asa Maicuta buna
Cei ce vor primi cununa,
Vor da cate-o floare mica
Si celor ce le-a fost frica?

Si asa s-or implini
Toate Sfintele Proorociri
Cu toate ne vom jertfi
Neamul ni l-om mantui.

Si apoi primind noi har
Se vor trece in sinaxar
Stareta cu obstea sa
Si-n canoane s-or canta.

Si pentru un pic de chin
Vom lua slava-na veci. Amin

Împacare

Cu sufletul spre Domnul am strigat:
Iisuse-al meu, de pacea Ta mi-e sete.
Ma tine lutul meu, de lut legat,
Si-n van vrea fierea lumii sa ma-mbete.
Spre Tine merge dorul meu intreg,
La Tine-mi este orisice dorire.
Ci lasa-ma de lut sa ma desleg,
Sa vada sufletu-mi a Ta marire.
Mi-e sete de odihna, Doamne-al meu,
Mi-s mainile si talpile o rana.
Din coasta sange-mi picura mereu,
In drumul de pacat si de prihana.
Primeste-mi, Bune, sufletul stingher,
Gateste-mi Insuti locul de hodina,
Ma lasa astazi sa ma inalt la cer,
Dezleaga-ma de haina mea de tina.
Si glasul Domnului grai raspuns:
Durerea ta ma sfasie de mila,
Cand plansul tau la mine a patruns,
Mi-a inflorit o rana-n piept, copila.
Ridica-n slava ochii tai uimiti
Si-mi vezi durerea spinilor pe frunte;
Priveste-n ochii mei de plans topiti
Si-n palme vezi-mi chinurile crunte.
Eu n-am cerut atunci sa vin in sus,
Desi Parintele ceresc mi-e Tata;

Din cupa am sorbit amar nespus,
Si cupa mea e-n veci nedesertata.
Dar rana ta ma doare mai cumplit,
Pe cruce-am sangerat si pentru tine!
Te-am cunoscut din veci si te-am iubit,
Si-i grea povara dragostei depline.
Si-am inganat, cu duhul umilit:
Primeste-ma-n iubirea Ta cereasca,
Si lasa Doamne-n lutul istovit,
Dureri si rani in sange sa-nfloreasca.

Împartasanie

In tinda mea cu umbre dulci, Stapane,
Atatea seri la rand ai poposit,
La masa alba m-ai blagoslovit,
Atins-ai vinul si ai frant din pane.
Atatea seri la rand s-au irosit,
Caci n-au vazut privirile-mi pagane,
Ca trupul sfant Ti l-ai ascuns in grane,
Si sangele cu vin l-ai indulcit.
Si azi, ca-n alte seri, in tind-ai stat.
Ca sa te vada ochii mei, sarmanii,
Paharul plin l-ai binecuvantat.
In svonul vechi din sfintele cazanii,
Cu scump sangele Tau m-am adapat
Si trupul Tau s-a frant spre impartasanii.

În catuse

Suflete, de ce te sbati mereu?
Urli ca o fiara-nchisa-n cusca;
Dintii de salbaticiune musca,
Musca sangerand zavorul greu.
Suflete, ai vrea sa sbori la cer?
Bine stii, ca-i stramta colivia.
Iti opreste aripa – sglobia –
Cu zabrele cenusii de fier.
Suflete, ti-i dor sa te inalti?
Stii ca te lovesti de grinzi in crestet
Si rasuna jalnic lemnul vested,
Cand lovindu-ti capul vrei sa salti.
Suflete, te-ajunse dor de Rai?
Bine stii ca-i calea nesfarsita.
N-ai in mana bata tintuita,

Nici merinzi in traista goala n-ai.
Suflete, ti-i greu sa stai in lat?
Te-mboldeste aprig dor de duca?
Nu te sbate. Bine stii si tu ca
Sange curge-n cusca, de te sbati.
Suflete asteapta putintel:
Vor pieri zabrelele odata,
Va pieri si cusca-nsangerata
Si vei fi-n lumina singurel.
Se vor rupe grinzile de lemn,
Gratiile de fier se vor deschide,
Si-ai sa uiti de laturile hade,
Suflete asa ca la un semn.

Întrupare

Din slava Ta cereasca Te coboara,
Spre Bethleemul sufletului meu
Si-n staulul smereniei, Fecioara,
Intrand, sa nasti pe unul Dumnezeu.
Sa-L infasori in cantece de slava,
Ca-n scutece subtiri de bumbacel;
Si ca-ntr-o iesle plina de otava,
In pacea Duhului sa-L culci pe El.
Pleca-vor magii, soli din alta zare,
Calauziti de focul alb de stea,
S-aduca nou prinos de inchinare,
La staulul smereniei, Doamna mea.
Ci eu voi pune-n mana lor batrana
Tot aurul cuvantului istet;
Voi fauri din versul meu, Stapana,
In jarul gandului comori de pret.
Caldura rugaciunilor de seara
Va-nfierbanta cadelnitele reci:
Tamaia magilor va arde iara,
Cu fum de proslavire pana-n veci.
Si ca sa fie plina daruirea,
Voi presara in visteria lor,
Cu boabele de smirna grea, iubirea,
Cea fara de prihana si cu dor.
Stiu ca nu-s vrednica, Fecioara,
Sa-ti fiu in noapte acoperamant;
Ci-n mila Ta din ceruri Te coboara,
Sa nasti in duhul meu pe unul Sfant.

Apocalipsa

Acolo, sus, in munti pustii de iasca,
Prapastie de flacara se casa
Si focul linge-ntinderea cereasca.
Un semn s-a aratat din cer, departe.
Citeam din flacari vii, ca dintr-o carte,
Cuvantul sfant al intreitei Arte.
Scria pe cer de noapte jeragaiul.
Ce limpede-mi suna-n ureche graiul,
Ducand pe val de cantece tot Raiul.
Ca limbile de flacara mi-arata,
Pe nori de armonie necreata,
Dumnezeirea, inca ne-ntrupata.
In piatra care n-a fost inca lustruita
Si-n poezia inca negandita,
Treimea sta si azi inlantuita.
Am talcuit din flacari Intruparea;
Crescut-a-n Duh, din har ceresc, cantarea,
Cum creste-n zari, netarmurita marea.
Curgea, curgea, din vesnice izvoare,
Sa lege rod in mintile fecioare,
Cum pica roua-ntr-un potir de floare.
Acolo-n adancimi de taine sfinte,
Se intrupeaza cantecu-n cuvinte,
Cum Tatal hotarat-a mai nainte.
S-a aratat in cer un semn mai mare:
Un cantec intrupat suia spre Soare,
Suia spre Slavi, cu Crucea in spinare.

Asteptare

Mai vii si astazi? Mila iar Te poarta,
De sus, spre staulul din Bethleem?
Din lume n-ai cules destul blestem?
Iubirea Ta nici astazi nu e moarta?
Spre duhuri vii, cu ingeri de lumina,
Spre inimi vii cu stralucit alai,
Si-n iesle nu e nici un fir de pai,
E numai piatra goala, numai tina.
In tainite de inimi nu e pace,
Si frig ca-n duhuri nici in pesteri nu-i.
Noi n-avem, Doamne, piei de oaie-n cui
Si scutece noi n-avem din ce-Ti face.
Tu vii...Pogori in noi ca-ntr-o pustie.

Te-mpiedici in nisip din loc in loc,
Dar nu gasesti nici apa-n noi, nici foc,
Nici albe dobitoace ca sa-Ti fie
Tovarasi buni in drumuri tainuite
Si nici ciobani cu gluga de blandeti.
In noaptea noastra fara dimineti
Nu sunt carari de raze prafuite.
Nu si-ar gasi in noi, ca sa-i indrepte,
Nici magii steaua lor cu lung fuior,
Arhanghelii, venind din cerul lor,
Ar ingheta pe nevazute trepte.
Ci, Doamne-al meu, au dragostea putea-va
Sa dea viata golului din noi?
Astept...In duh sunt ganduri cu noroi
Si moartea-si vantura in inimi pleava.

Bucurie

Ca sufletul de schimnic in pustie,
Adanc patrund in tine, Bucurie!
Strabat incet cararile desarte,
Incolo, inspre miezul tau, departe.
Ma biciuieste vantul Tau fierbinte,
Rupand bucati din slabele-mi vesminte;
Ma bate soarele cu raze grele
Si seceta-mi brazdeaza cute-n piele;
Mi-a ars dogoarea frigurilor chipul,
M-a fript la talpi cu foc uscat nisipul.
Ca sufletul de schimnic in pustie,
Petrec adanc in tine, Bucurie!
Cand lutul meu se mistuie-n dogoare,
In duh trimiti mireasma de racoare.
Cand sufletul mi-e foc fara prihana,
Il potolesti cu ploile de mana...
Cand buzele imi tremura, uscate,
In duh reversi cuvinte luminate;
Si cand de sete sufletul imi moare,
Tasnesc din tine tainice izvoare.
Ca sufletul de schimnic in pustie,
Te preamaresc, izvor de bucurie!

Cântecul potirului

Când holda taiata de seceri fu gata
Bunicul si tata

Lasara o chita de spice în picioare
Legand-o cucernic cu fir de cicoare;
Iar spicele-n soare sclipeau matasos
Sa-nchipuie barba lui Domnu Cristos.
Când painea-n cuptor semana cu arama,
Bunica si mama
Scotand-o sfielnic cu semnele crucii,
Purtau parca moaste cinstite si lucii
Ca painea, dand abur cu dulce miros,
Parea ca e barba lui Domnu Cristos.
Si iata potirul la gura te-aduce,
Iisuse Cristoase, tu jertfa pe cruce,
Hraneste-ma mama de sfant Dumnezeu.
Ca bobul în spice si mustu-n ciorchine
Esti totul în toate si toate prin tine,
Tu painea de-a pururi a neamului meu.
Din coarda de vita ce-nfasura crama
Bunica si mama
Mi-au rupt un ciorchine, spunandu-mi povestea;
Copile, graira, broboanele-acestea
Sunt lacrimi de mama varsate prinos
La casnele Domnului nostru Cristos.
Apoi, când culesul de struguri fu gata,
Bunicul si tata
In joc de calcaie jucand nestemate
Ce lasa ca rana siroaie-nspumate,
Copile, graira, e must sangeros
Din inima Domnului nostru Cristos.
Si iata potirul la gura te-aduce,
Iisuse Cristoase, Tu jertfa pe cruce;
Adapa-ma, seva de sfant Dumnezeu.
Ca bobul în spice si mustu-n ciorchine
Esti totul în toate si toate prin tine,
Tu, vinul de-a pururi al neamului meu.
Podgorii bogate si lanuri manoase,
Pamantul acesta, Iisuse Cristoase,
E raiul în care ne-a vrut Dumnezeu.
Priveste-te-n vie si vezi-te-n grane
Si sangera-n struguri si frange-te-n paine,
Tu, viata de-a pururi a neamului meu.

Crucile

Inspre taramul celalalt,
E loc inchis cu gard inalt;

Dar am vazut, printre uluci,
Atatea cruci, atatea cruci...
Parea tot locul tintirim,
Pazit cu zbor de Heruvim,
Cu cruci de piatra, albe, mari,
Cu cruci de brad si de stejar.
Si cruci de-argint si de otel
Cerneau lumina peste el,
Iar cruci de aur si de fier
Sclipeau ca semnele pe cer.
Atatea cruci mi s-au parut
Ca toate una s-au facut.
O cruce mare stralucea,
Sub greul ei un om zacea.
Tu cum de poti sa le mai duci,
Atatea cruci, atatea cruci?...

Dragoste

Pentru Tine, Doamne, numai pentru Tine,
Am cules argintul noptilor de Mai.
Am legat in cantec zumzet de albine,
Glas de alauta, dulce viers de nai.
Am aprins in suflet tinere vapai,
Straluciri de aur, flacari de rubine,
Am cautat in noapte luminate cai,
Catre Tine, Doamne, numai catre Tine.
Am cetit din file vechi, cu slova stearsa,
Stih de preamarire, sfant Numelui Tau,
Am tesut in panza Jertfa Ta nearsa,
Ce-a zdrobit taria vesnicului rau.
Am cantat iubirea sfintelor femei,
Care-au mers la groapa ca sa Ti se-nchine,
Am cusut din raze rauri de scantei,
Pentru Tine, Doamne, numai pentru Tine.
Ti-am trimis spre ceruri tainica solie,
Dragoste curata, dor nepatimas,
Sa-mi gatesti de nunta haina argintie
Si-n sclipiri de soare sa-mi gatesti salas.
Dragostea curata, dorul din solii,
Cu miros de smirna-n ruga sa se-mbine,
Ca sa urce fumu-n valuri viorii,
Catre Tine, Doamne, numai pentru Tine.
Pentru Tine, Doamne, numai pentru Tine,
Vreau sa-mi franga, albe, oasele sub roti,

Vreau sa-mi curga, rumen, sangele din vine,
Trupul meu cel fraged sa mi-l rupa toti.
Invelita-n haina marilor dureri,
Suflet plin de taina lumilor divine,
Sa pasesc pe calea grelelor taceri,
Catre Tine, Doamne, numai pentru Tine.

Duh

Prin noapte Domnul m-a chemat. Si lin
Urcam spre culmi, pasind pe cer senin.
Pe urma mea se asterneau uitari
Adanci ca nesfarsitul unei mari.
Comoara cu belsug de mangaieri,
In calea mea se deschideau taceri.
Ci eu pluteam, plin inca de pamant.
Ce greu, ce greu era sa-mi iau avant!
Incet, chemarea sfanta mi-a deschis
Prin noapte, larga partie de vis.
In juru-mi stelele clipira moi
Si-am inteles atunci ca suntem doi.
Trecea prin bezna mersul nostru mut.
Ce greu, ce greu ma deslipeam de lut!
Ce-a fost apoi, eu n-as putea sa spui,
Dar am vazut in umbra fata Lui.
Si cum a fost nicicand eu n-am sa stiu,
Simteam ca arde-n mine focul viu.
Vedeam, aleasa-n tainice lumini,
O frunte alba din chenar de spini.
O clipa, flacarile m-au durut...
Ardea pe mine haina mea de lut.
Iubirea palpai si, dreapt-apoi,
Crescu foc linistit de rug din noi.
Nu mai simteam nici bucurii, nici dor,
Urcam acum usor, tot mai usor...
Paseam spre culmi, pe partia de vis
Si-n urma mea, uitarea s-a inchis.
Pe drum tot mai adanc, tot mai inalt,
M-a dus mereu Iubirea Celuilalt.
In noaptea asta, Domnul m-a chemat;
Pe culmi, fiinta mea s-a destramat,
Simteam ca nu mai vreau, ca nu mai pot,
Si amandoi eram un singur tot.

Ectenie

Pentru ca iubirea noastra sa-nfloreasca,
Alba cum e crinul Bunelor Vestiri,
Pentru ca mladita dragostei sa creasca,
Plina de miresme, dulce de rodiri,
Pentru ca din neaua grea de peste iarna
Rod de viata calda iarasi sa legam,
Pentru ca lumina peste noi sa cearna,
Domnului sa ne rugam.
Pentru ca sa-si verse binecuvantarea,
Ca un zvon de vanturi line, peste noi,
Pentru ca in suflet sa-i simtim chemarea,
Cand plecam genunchii, seara, amandoi,
Pentru ca-n iubirea Lui sa ne-mpreune,
Cand, cuprinsi de patimi, Numele-I strigam,
Pentru ca-n vecia Lui sa ne cunune,
Domnului sa ne rugam.
Pentru ca belsugul tarinilor grele
Sa ne faca traiul rodnic si umil,
Pentru ca rasfrangeri din suras de stele
Sa sclipeasca-n lacrimi ochii de copil;
Pentru ca sudoarea sa ne miruiasca
Si-n lumina mortii viata s-o cercam,
Pentru ca din munca pacea sa rodeasca,
Domnului sa ne rugam.
Pentru ca multimea indurarii Sale
Insusi sa-si pogoare pasul catre noi,
Pentru ca sa-I ducem sufletul in cale,
Cu miros de smirna si cu ramuri moi,
Pentru ca-n lumina alb-a diminetii,
Din stransoarea carnii sa ne dezlegam,
Si-ntr-un pas sa trecem pragul larg al vietii,
Domnului sa ne rugam.

Epitalam

Iata, fecioare din Chios, rasare Luceafarul serii.
Marea e lina, vazduhul e greu de miresmele verii.
Tortele ard luminos si rasuna de cantece casa;
Doris, frumosul pescar, in iatac isi asteapta mireasa.
Vantul suspina prin ierburi, si murmura marea carunta,
Mandre fecioare din Chios, sa ziceti cantarea de nunta.
Tu erai cea mai frumoasa din hora fecioarelor noastre.
Multi cunoscut-au puterea privirilor tale albastre,

Multi au dorit trupul alb si buzele dulci ca o floare,
O, Kalliroe; tu stii ca pe multi azi in suflet ii doare.
Vantul suspina prin ierburi, si murmura marea carunta,
Mandre fecioare din Chios, sa ziceti cantarea de nunta.
Doris, frumosul pescar, are-o luntre cu zece vintrele
Albe + si mrejele lui totdeauna de peste sunt grele.
Glasul lui dulce in noapte departe pe apa rasuna,
Parul lui moale luceste, cand trece sub raza de luna.
Vantul suspina prin ierburi, si murmura marea carunta,
Mandre fecioare din Chios, sa ziceti cantarea de nunta.
Doris, deschide, deschide, sa intre mireasa in casa.
Tu ai sa-i smulgi de pe fata frumosul ei val de matasa.
Noi o sa ducem la temple miresme curate si miere,
Pentru Hymen Hymenaios, Athene si vajnica Here.
Vantul suspina prin ierburi, si murmura marea carunta,
Mandre fecioare din Chios, sa ziceti cantarea de nunta.
Zeus, stapanul cel drept, sa va dea din belsug fericire.
Zile senine de munca sa cereti, si nopti de iubire.
Bratele albe sa fie un leagan de dulce-alintare,
Pentru micutul ce vine ca pret al durerii amare.
Vantul suspina prin ierburi, si murmura marea carunta,
Mandre fecioare din Chios, sa ziceti cantarea de nunta.
Nu vei mai merge cu noi in campiile ude de roua,
O, Kalliroe, de-acum vei intra in viata cea noua.
Buzele noastre surad, dar de lacrimi ni-s genele pline,
Cand va uram cu iubire un ultim: ramaneti cu bine.
Tace si vantul in ierburi si tace si marea carunta.
Haideti, fecioare din Chios, sfarsit-am cantarea de nunta.

Fila din Acatist

Bucura-te, leagan alb de iasomie,
Catre care-n roiuri fluturii coboara,
Bucura-te, raza stelei din vecie,
Bucura-te, Maica pururea Fecioara,
Dulcea mea Marie.
Bucura-te, floare fara de prihana,
Alba ca argintul noptilor de vara,
Spicul cel de aur vesnic plin cu hrana
Mirul care vindeca orice fel de rana,
Bucura-te, Maica pururea Fecioara,
Ploaia cea de mana.
Bucura-te, brazda plina de rodire,
Munte sfant, in care s-a-ngropat comoara,
Bucura-te, cantec tainic de iubire,

Clopot de chemare, cantec de marire,
Bucura-te, Maica pururea Fecioara,
Blanda fericire.
Bucura-te, marul vietii care-nvie,
Pomul greu de roada-n plina primavara.
Bucura-te, iarasi, tarm de bucurie,
Dintru care curge miere aurie,
Bucura-te, Maica pururea Fecioara,
Sfanta mea Marie.

Focul

Casuta mea de scanduri s-a aprins.
Ardea in noapte. Focul a cuprins
Si tinda si odai si coperis.
Voiam sa ies din casa pe furis
C-o legatura-n mana. N-am putut.
In val de flacari albe m-am zbatut.
Vecinii toti dormeau, si de-nzadar
Plangeam inchisa-n grinzile de jar.
Si ca sa pot scapa din casa mea.
Am lepadat si haina caci ardea,
Si-am aruncat si legatura-n foc.
Ma-nabuseam si nu vedeam deloc.
Cuprinsa de uimirea mortii stam,
In oarba nemiscare asteptam
Sa arda-n mine tot sa fiu un scrum,
Si vantul sa ma vanture pe drum.
Am auzit un zvon de prabusiri
Si casa mea pieri; subtiri, subtiri...
Se ridicara palele de fum
Si-n goliciunea mea porni la drum.
Cerseam lumini si-n pragul noptii reci,
S-au fost deschis' zari albe de poteci.
Curata ca o candela-n altar,
cu trupul plin de rani dar greu de har,
M-am pomenit urcand pe scari ceresti
Spre miezul Dragostei Dumnezeiesti
Stiam de-acum ca focul fu apus
In casa mea, de Mana lui Iisus.

Frumusete

Si-mi zise Domnul: Eu sunt frumusete;

In Mine-i cald salas de primaveri;
La Mine zorile sunt fara de seri,
Si duhul infloreste-n mii de fete.
Psaltirea negraitei invieri
Din glasul Meu se toarce cu mandrete,
La Mine arde patima-n blandete
Si canta desfatarea din dureri.
Am tainice isvoare de culori,
Am sopot plin de dulce glasuire.
Si Eu revars din vesnice comori,
Peste alesi puteri de plazmuire,
Si-i fac sa-mi fie asemanatori
In duh, prin arzatoarea lor iubire...

Fuga în Egipt

E drumul prin pustiu. In lungul zarii,
Abia mijeste ziua. De departe,
Nisipu-n unde moi, ca apa marii,
Imbraca sihastriile desarte.
Un magarus cu ochii blanzi te poarta.
Te-ai increzut in pasul lui cuminte.
Cum creste-n zari mereu campia moarta,
Tu-ti pleci spre san privirea ta fierbinte.
Caci ai la san copilul si te doare,
Sa pleci cu el in aspra pribegie:
Peste capsorul Lui, mangaietoare,
Rasfrant-ai valul tau, cu gingasie.
De ce ti-s, Maica, genele muiate?
Petreci in minte alte prigoniri?
Il vezi pe El cu palme sfasiate,
Cu trupul jertfa sfintei Lui iubiri?
In mijlocul nisipurilor, poate,
Singuratatea Lui e mult mai blanda.
Odata fi-va parasit de toate,
Si-un vanzator ascuns va sta la panda.
Mai este timp? Un inger se pogoara
Deasupra-ti, ca un sol de mangaiere.
Franturi de raze te-nvalesc, Fecioara,
Si-alaturi merge Iosif in tacere.

Ghetsemani

Picioarele spalate de plansul Magdalenii

Se fransera. Sub raza divinei milostenii
Iisus cazu in ruga cu fata-nsangerata
Si greu in pacea noptii rosti cuvantul: Tata,
Iti simt durerea sfanta si grija parinteasca,
Ma doare mila calda ce vrea sa ma-nveleasca,
Ma tulbura iubirea si jalea de Parinte.
Cand sangele va curge prinos al jertfei sfinte,
Cand urletul multimii va cere de la Tine
Sa osandesti pe Domnul luminilor depline,
Cand voi sorbi pe Cruce buretele cu fiere,
Cand Fiul Tau cadea-va sub bici fara putere,
Cand sfarticandu-mi trupul in drumul alb de tara
Voi duce spre Golgota cereasca mea povara,
Parinte-al meu, in mila sa nu-ti uiti legamantul,
Ma lasa cu durerea sa mantuiesc pamantul.
Sa nu-ti aduni blestemul si fulgerele toate,
Ca sa opresti mania neputincioasei gloate;
Nu-i pedepsi pre dansii cu ploaie de pucioasa,
In marea Ta iubire ma uita si ma lasa,
Ma lasa, Doamne-al milei, sa nu-ti mai simt iubirea,
Sa stiu ca nu-mi ajunge la Tine tanguirea.
Te-mbraca azi in haina lucirilor de stele
Cu bucuria sfanta a invierii mele.
Ca sa nu stiu cat suferi in lumile-ti senine,
Parinte, fa sa treaca paharul de la mine.
Iisus ridica fruntea si-ncepe sa coboare.
O aripa de inger l-atinse cu racoare.

Iad

Trecand prin sapte nopti fara de vad,
Cu Ingerul m-am pogorat la Iad;
Nici foc, nici fum, nici clocote de zmoala-
O vesnicie neteda si goala...
Stau trupuri langa trupuri, prinse-n chin
Ca boabele de struguri in ciorchin.
Nici ploi de plumb, nici aspra biciuiala-
O muceda, cumplita lancezeala,
Ca nu se misca-n veci nimic din loc,
Nici flacara de dor, nici gand de foc.
Ca-n aerul patruns de far' de lege
Nu poate val de cantec sa se-nchege
Si-n cuget pangarit si necurat
Cuvantul sfant nicicand nu s-a-ntrupat.
O piatra-ncremenita-n nemiscare
Puteri sa dea viata noua n-are.

In noaptea fara margini totu-i sters,
Culoare, forma, armonie, vers.
Din goluri care fara fund se casca,
Nu poate frumusetea sa se nasca;
In duhurile oarbe de pacat
Nu straluceste chipu-i luminat.
Cu Ingerul treceam prin Iad in pripa,
Vedeam durerea care nu mai tipa.
Pe-ntinsul infiorator de mut
Se tes sabranice de chin tacut.
Stau osanditi-n crunta neclintire,
Cu trupu-nvesnicit in zvarcolire,
Cu ranjetu-mpietrit pe fata lor,
Cu rani, ce ard adanc, dar nu-i mai dor.
Se-nchiaga-n jar, ca gheturile-n rauri,
Serpi otraviti cu pofte si desfrauri.
Petrec in sanul Marei Uraciuni
Multime nemiscata de nebuni.
Pe toti i-a sters din Cartile Vietii
Pacatul impotriva Frumusetii.

Intrarea în Biserica

Asa te vede duhul meu, Stapana:
Te duce Ana, Maica-ta de mana.
Cum urci cu pasi marunti pe sfanta scara,
In ochi porti cerul noptilor de vara
Si parul tau e caer de lumina.
Smerit in ruga, trupul mic se-nclina
Si fata de copil asteapta harul.
Ca sa-ti picteze slava, iconarul
Topit-a-n flacari vechea lui comoara,
A prefacut-o-n pulbere usoara
Si pata de argint a hainei tale,
A incrustat-o-n raze ca in zale.
In juru-ti focul curge, ca o apa.
Cu fragezimi de mugur care crapa,
Manuta poarta lujerul de floare,
Iar Sfantul Duh, in falfairi usoare,
Cu vraja curatiei si a milei,
S-a asezat pe umarul copilei.
Din norii albi si moi ai inaltimii,
Cuminti, Iti ies in cale Heruvimii.
In cuviinta mare, iconarul
Cu fir de-arnici a-ncondeiat chenarul,

Iar sus de tot, pe cea din urma treapta,
Potirul sfant al jertfelor Te-asteapta.

Lumina

Cu raza, bati din veci aceeasi cale,
Cum vii din nesfarsit inspre-nserari,
In umbra noastra faci din nou carari,
Sa Te primim cu svon de osanale.
Te daruiesti cu rodul toamnei Tale,
Doar celor care plang in asteptari,
Aluneci lin, cazand din zari in zari
Spre duhuri care stiu sa fie goale.
Tu treci mereu in neguri nesfarsite,
Sa biruiesti amurgul prin Calvar
Si-n taina frumusetii negraite,
Te nasti de sus in foc de raze iar,
Ca sa-mplinesti minuni fagaduite,
Lumina Tu, nespus de mare har!

Ochii

Ridici pleoape mari de neguri grele
Si ochii Tai, lumina, mi-i arati.
O, Doamne si stapan vietii mele,
Sunt ochi, purtand adanc noian de stele,
Sunt ochi de foc, ce-aprind pustietati.
Sunt mari ciorchini de boabe luminoase;
Din ele raze curg in loc de vin.
Sunt ochii Tai ca spadele taioase,
Arzand cu rani adanci si dureroase,
In cearcanele cerului senin.
Caci de-ar pica o lacrima fierbinte
Din jarul lor intunecat si greu,
S-ar prabusi in flacarile sfinte
Pamantul tot si mortii din morminte,
Scantei ,s-ar inalta la Dumnezeu.
Ar fi un singur foc, nemarginire
De flacari albe-n val de valvatai.
Si n-ar mai fi nici trupuri nici simtire:
Ar arde numai focul Tau, Iubire,
Lumina-n lungul vesnicelor cai.

Pane

In trup curat de Maica nenuntita,
Crescu sfant trupul Tau din har ceresc,
Precum din ploaie si din raze cresc
Manoase spice-n tarina rodita.
Si, ca un bob de grau dumnezeiesc,
Te-ai macinat in ura cea cumplita
Si-ai harazit fiinta Ta zdrobita,
Acelor multi, cari vesnic flamanzesc.
Smeriti, cu slabe maini nesatioase,
In ruga lor din veci Te-au asteptat,
Cersind mereu farame luminoase.
Cu sange si cu lacrimi framantat,
In focul drgostei Te-ai copt, Hristoase,
Si spre viata vesnica Te-ai dat.

Pocainta

Nevrednica sunt, Doamne, milostivirii Tale
Si Ti-as cersi iertare, dar nu stiu cum sa--cer;
Ci Tu pricepi cuvantul din mute osanale
Si talcul rugaciunii de lacrimi si taceri.
Imi stiu faradelegea: gresita sunt, Stapane,
Prea mult am stat cu ochii plecati, catand in lut,
Prea multe griji avut-am de zilele de mane
Si n-am iertat, cand rana in suflet m-a durut.
Ti-am prea iubit faptura, de Te-am uitat pre Tine,
Si cantecul taranei l-am ascultat prea mult,
Am irosit comoara de armonii divine
Si glasul cel de taina eu n-am vrut sa-l ascult.
Mi-am impletit cantare din grele flori de tina,
Am indragit mirosul de verde si de crud,
Am prea iubit amurgul, cu zarea-i de lumina
Si turma de caprite, cu botul mic si ud.
Mi-am impletit cantarea din flore de matasa,
Am indragit mirosul de miere si de tei,
Am prea iubit podoaba si haina de mireasa,
In zambetul campiei, mijind sub pasii mei.
Nevrednica sunt, Doamne, milostivirii Tale,
Caci n-am sporit talantul, pe care mi l-ai dat,
Ci ca un rob c, amirosit in cale
Multimea milei Tale si darul Tau bogat.
Acum, cutremurata de taina Cinei sfinte,
Stau, Doamne, inainte-Ti, in goliciunea mea,
M-apasa greu pe umeri aducerile-aminte
De patimile firii, de toata pofta rea.

Din gand smerit primeste, Iisuse, rugaciunea,
Hraneste-ma pe mine cu har imbelsugat,
Adapa-ma cu mila, imbraca-mi goliciunea
Cu raza de sfintenie din chipul Tau curat.
Sa nu ma lasi, Preabune, sa plec nemangaiata,
Caci imi cunosc pacatul si taina Ta o stiu
Strig catre Tine, Doamne, din inima plecata,
Sa nu ma lepezi astazi, ci lasa-ma sa viu.
Sfinteste-ma, Iisuse, si taina mi-o arata,
Pogoara-n minte harul prin ungerea cu mir,
Si fa sa nu ma arda vapaie-nfricosata,
Cand buza mea de tina sorbi-va din Potir.

Potop

Se zbate navalnic potopul de dor,
Sporind inspumatele-i ape;
Si valul tresalta, sub taina de nor,
Aproape de ceruri, aproape...
Se pierde lumina in val de potop,
Stihiile-n spume se-neaca...
Tot creste adancul, cu strop dupa strop,
Ci dorul in veci nu mai seaca.
Eu nu pot, Stapane, sa trec peste el,
Sa ies din sarmana mea arca.
trimis-am in zare sfios porumbel
Si iata astept sa se-ntoarca.
Doar apele tulburi s-or trage prin vai
Si lumea-nnoise-va toata,
Atuncea trimite-vei ingerii Tai,
Din arca de lut sa ma scoata.

Primavara mea

Crescut-au ghiocei in fulgi de nea?...
Atat de alba-i primavara mea!
Mi-i sufletul de patimi neatins
Si cerul floare peste el a nins;
Aleasa floare de matasuri moi
A nins in noapte peste pomii goi
Si i-a invelit in borangic usor.
A prins o boare, calda ca un dor,
S-adie rar miresmele din Raiu.
Al fluturilor maiestrit alaiu

A curs in suflet, linistit si bland,
Pe cai de taina, din adanc de gand.
Si sus, deasupra albei naluciri,
Pluteste raza sfintelor iubiri.
Da primaverii-n duhul meu lumini
Si se rasfrange-n ochii tai senini.

Rapire

Mergeam prin intunerec, undeva.
Faclie-aveam, gatita dinadins;
Dar iata ca din umbra mi-o a stins
Si m-a luat de mana Cineva.
N-am intrebat nimic. Paseam arar
Si-asa-mi parea cararea de fierbinte,
Ca tainic gandul staruia in minte:
Sa nu-mi atarne haina jos in jar.
Simteam dogoarea flacarei in jur
Si ma uimeam ca nu-i vedeam lucirea.
Mergand, stiam ca las in urma firea
Si-am inceput sa vad, ca printr-un ciur.
Cuvinte, cum nu pot sa prind in voi,
Simtirea mea, in voi ca sa ramana?
Mergeam prin flacari negre, mana-n mana,
Topiti in vesnicie, amandoi.
Si-atat era de dulce acest mers,
Incat as fi dorit ca niciodata
Sa nu atingem tinta-ndepartata.
Dar bezna-n jur s-a sfasiat, s-a sters.
N-am cunoscut pe Cel ce ma ducea,
Si nici n-am vrut. Lumina se marise,
Paseam prin alb, vecia-ncaruntise
Si flacara din juru-mi stralucea.
Cu ochii beti de albul mult, catam
Sa vad un chip: o umbra sau o raza.
Ci ochi-mi n-au avut nimic sa vaza,
Decat lumina alba. Inotam
In valuri de lumina, undeva.
Si n-am stiut ca asta e iubire,
Sa treci din bezna in nemarginire,
Cu mana stransa-n mainile Cuiva.
Cand ne-am oprit, s-a-ntors privirea mea
Spre Cel ce ma dusese. Si uimita,
Am cunoscut lumina nesfarsita,
Ca toata, valuri, de la El venea.

Rodire

Miez alb in samburele meu de lut,
In mine-ai fost si nu Te-am cunoscut.
Sau poate eu eram in Tine-nchisa
Ca samburele-n carnea de caisa?
Cazusem in pamant de undeva
Si miezul dulce-n mine astepta...
A fost o vreme seceta in tara,
Livezile pe dealuri se uscara,
Padurile ardeau adanc pe cer,
Si iarna fu senina si cu ger.
In mine miezul alb statea-n nestire,
El nu-si pierdu puterea de rodire.
Ca ceara-n uscaciune m-am topit,
Dar lacrimi izvorand, m-au racorit.
Si lacrimi dupa lacrimi se-nsirara,
Urzind manoase ploi de primavara.
Crengi mari, cu blanda floare, au crescut
Din miezul samburelui meu de lut.
Ci nu stiu cum sa Te numesc, Iubire:
Parinte, frate, domn, prieten, mire...
Caci sa vorbesc cu mestesug nu stiu,
Dar parca, Doamne, Muma-mi esti si Fiu.

Sonet

Ne-am pomenit in plina primavara:
Din cer lumina picura, ca mierea,
Coboara peste campuri tamaierea
Din ruga cald-a vantului de seara.
Din clopote de floare, Invierea
Rasuna-n zvonuri de mireasma rara
Si pasarile toate se-mbatara
De cantece, mai dulci ca mangaierea.
In leagan alb de ramuri inflorite,
Va creste rodul plin de desfatare,
Ci-n suflet, gheturile nu-s topite
Si tot mai urla vantul de pierzare,
Din patimi, peste duhuri pustiite.
....
In van sta, Doamne, Jertfa pe altare?
Maica fericita

Ai vrea sa-l aibi o clipa pentru Tine,
Si L-ai luat pe fiul sfant la san,
Usor L-ai dus in camp, sa doarma-n fan,
Iar Tu-n genunchi veghezi intre sulfine.
As vrea sa stiu, ce dragoste-i mai tare
In ochii tai de Maica fericita?
Te uiti la Prunc cu fata-nvaluita
De-atata foc de multa inchinare!
Dar buzele, cu floarea lor cereasca,
Par ca soptesc cuvintele de-alint,
Cu sunet de clestar, cu viers de-argint,
Cum numai mame stiu sa le sopteasca.
Asa cum stai plecata peste Dansul,
In veghea ta, uimita de minune,
Lasi mainile sub val sa se-mpreune
Si genele sa ti le ude plansul.
In gandul meu lumina ta rasare
Si preamaresc pe vechiul iconar,
Care-a stiut, primind din ceruri har,
Sa nu dezlege taina ta cea mare.

Spovedanie

Doamne, dintr-a inimii prisaca,
Dorurile-n roi spre Tine pleaca.
Lunga-i calea foarte, pan' la Tine...
Cum s-o afle bietele-mi albine?
Fac popas in ierburi inflorite,
Spornic sug dulceata din ispite
Si sa bea din floare daca-ncearca
Aripa de pulbere si-o-ncarca.
Din maces, din crini, din matraguna,
Mirosul florilor in stupi l-aduna.
Mustul dulce-luminos le-mbata.
Au uitat spre Tine drumul, Tata.
Ca margaritarele-n siraguri,
Lin s-aseaza faguri langa faguri.
Doamne, intr-a inimii prisaca,
Dorurile ceara or sa-ti faca
Si din ceara Ti-oi aprinde Tie,
Maine, la vecernie, faclie.

Te port în mine

Te port in suflet, ca pe-un vas de pret,
Ca pe-o comoara-nchisa cu peceti,
Te port in trup, in sanii albi si grei,
Cum poarta rodia samanta ei.
Te port in minte, ca pe-un imn sfintit,
Un cantec vechi, cu crai din Rasarit.
Si port la gat, nepretuit sirag,
Stransoarea cald-a bratului tau drag.
Te port in mine tainic, ca pe-un vis,
In cer inalt de noapte te-am inchis.
Te port, lumina rumena de zori,
Cum poarta florile mireasma lor.
Te port pe buze, ca pe-un fagur plin.
O poama aurita de smochin,
Te port in brate, horbote subtiri,
Manunchi legat cu grija, fir cu fir.
Cum poarta floarea rodul de cais,
Adanc te port in trupul meu si-n vis.

Trezirea din Samaria

Veniti la El, fecioare din Sihar,
Cu ramuri verzi, cu scoarte moi si dese!
Din scrinuri scoateti albele vesminte,
Din templul vechi luati podoabe sfinte,
Legati cununi din flori de camp alese,
Veniti la EL, izvor de vesnic har!
Gatiti-i calea, mame din Sihar!
Asterneti in tarana grane coapte,
In valuri late scoateti panza noua.
Aduceti ierburi dulci, sclipind in roua,
Aprindeti tortele ca-n miez de noapte,
Caci iata, vine, Cel ce-i plin de har!
Cantati-i imnuri, roabe din Sihar!
Gatiti-va cu glas de bucurie.
Cantati ca pasarile-n zori pe ramuri,
Vestiti minunea peste mii de neamuri!
Lin curge azi izvor de apa vie,
Menit sa curme-al vietii noastre-amar.
Iar eu, cea mai umila din Sihar,
Ii voi asterne sufletul in cale,
Ca-n mintea mea de-a pururi sa ramana
Lumina intalnirii la fantana,
Cand vraja cuvantarii Lui domoale
S-a leganat in vant de ciresar.

Tu

Pe ce Te-am cunoscut? Nu Te-am vazut
Si nu Te-am auzit; dar am stiut
Ca Tu erai Acela... N-am simtit
Nici falfairea hainei; neclintit
Era in casa totul si inecat
In bezna, cand deodata s-a miscat
Ceva, dar n-am stiut: in mine fu
Miscare, sau in juru-mi. Stiu ca Tu
Ai fost Acela. Nu, n-ai stralucit
In slava mare, nici nu Te-ai ivit
Sa-mi dai sa-ti pipai urmele de cuiu.
Dar Te-am simtit si n-as putea sa spuiu,
Cum ai venit si iarasi, cum Te-ai dus.
Simteam ca o putere de nespus
Ma-nvaluie, rapindu-mi suflul tot
Al vietii in varteju-i. Cum nu pot
Sa scriu, pe ce Te-am cunoscut? Orbit,
Tot sufletul imi tace ca un schit...
Pe ce cunosti ca-i zi, chiar de nu vezi,
Si stii ca-i noapte, chiar daca veghezi?
Putea-voi sa gasesc vreun de-al Tau,
Cand gandul, ametit, se pierde-n hau,
Si-n minte-abia de pot sa-l mai cuprind?
Ce punte pana la Tine voi sa-ntind,
Pe care Tu sa vii, senin in jos?
Eu te-am simtit asa de luminos
Ca n-am putut sa vad. O vreme-am stat
Cu ochii-nchisi ca moarta. Nemiscat
Ai stat si Tu in mine, undeva,
Si eu in Tine. Dragostea era
Aceasta neclintire? Nu mai stiu...
Dar mi se pare lumea un pustiu
Si ziua, intuneric nesfarsit,
De cand in noapte, Doamne, Te-am simtit,
Atat de-aproape. Dragostea era?
Stateam pierduta-n Tine, undeva,
Invaluita cald in Dumnezeu ...
Si Tu erai in mine, Doamne-al meu!

Un oaspe

Strainul, care-aseara a poposit la noi,
L-am ospatat cu paine, cu vin si cu masline.
I-am asternut in graba un pat de frunze moi,
N-am intrebat nici cine-i si nici de unde vine.
Facuse cale lunga, strainul, pana-n sat.
Cu poala hainei mele i-am sters de praf piciorul.
Ulei de levantica pe plete i-am turnat,
Cu vin batran si dulce umplutu-i-am ulciorul.
Era frumos, cu barba ca floarea de alun,
Cu ochii plini de vraja tariilor albastre.
Eu mi-am adus aminte de veacul cel strabun;
Oare vreun zeu sa sada pe prispa casei noastre?
El mi-a vorbit, dar nu stiu, surioara, ce mi-a spus.
Ca rodia de dulce-i pe buza lui cuvantul,
Ca murmurul de ape, ca freamatul de sus
Din pomi cu floarea alba, cand ii adie vantul.
Spunea despre iubirea cea fara de pacat,
De-o patima, curata ca flacara de soare,
Despre o jertfa sfanta pe-altarul nepatat,
Spunea despre durerea de-a pururi roditoare.
Si mi-a patruns in suflet si chipul lui cel drag,
Si vraja nesfarsita din vorba lui domoala;
In linistea de seara torceam fuioru-n prag.
Si lacrimi mari cazura din ochii mei in poala.
Strainul, care-aseara a poposit la noi,
Mi-a tulburat odihna cu sete negraita.
Am stat o noapte-ntreaga amandoi.
Dar el nu-ntinse mana spre floarea daruita.
Cu dragoste de frate mi-a multumit, in zori,
Cand a plecat + strainul + pe drumul ud de roua.
Si mi-au ramas in urma, ca mirosul de flori,
Cuvintele lui stranii si blande: +Pace voua+.
L-am urmarit in zare, cu gene arse-n plans,
Privind lumina alba cum ii juca in plete
Si asternutu-i moale cu dor in pumni l-am strans,
Lasand mireasma calda de frunze sa ma-mbete.

Zeu strain

Vazut-am azi la templu pe Zeul cel strain.
Din ce strafund crescut-a faptura lui de crin?
Din ce inaltimi pogoara privirea lui de vis?
Ce besne-adanci la pasu-i luminii s-au deschis?
Ce haos plin de valuri, ce mari s-au despicat,
Cand glasu-i bland in ruga spre cer s-a ridicat?

Ce tainica putere i-a fost sortita lui,
Sa rataceasca-n lume ca fiu al nimanui,
Ci invaluit in taina seninei lui blandeti,
Sa fie-n umilinta stapan peste vieti?
De ce, lasandu-si lumea de dincolo de zari,
S-a pogorat la oameni, sa sufere ocari,
Si pentru cine, spuneti, picioru-i preacurat
In pulberea din cale, tacut, a sangerat?
Si pentru ce, asemeni miresmelor de pret,
Ramane-nchis cu duhul in asprele peceti?
Cand oare, lepadandu-si vesmantul lui de lut,
Se va-nalta in slava, senin ca la-nceput?
Vazut-am azi la templu pe Zeul cel strain,
El stralucea ca neaua, in haina lui de in.
Mi s-a parut o clipa ca-n rostul lui usor
Ma cheama, ca ma striga cu mila si cu dor,
Ca pentru mine, numai, luat-a chip de lut,
Ca pentru mine, numai, in suflet l-a durut;
Faptura lui curata, ca jertfa la altar;
Ca-l port de-acum in minte, ca este-al meu de-acum,
Si m-am trezit, cu fata in pulberea din drum.